

den ærede Ordførers Hænder, vilde fremgaa, at mange af de Grunde, som have medvirket til Overstridelserne, slet ikke kunne tilskrives Amtmanden. Men at jeg ikke dermed kan have havt til Hensigt at ville mislede den ærede Ordfører og Thinget, fremgaaer klart deraf, at det slet ikke var den første Meddelelse, som fra Ministeriets Side var kommet til Thinget om denne Sag. Der forelaa jo allerede under 13de Marts 1883 en Skrivelse til Finansudvalget, som jeg dog kunde være berettiget til at forudsætte, at den ærede Ordfører kjendte, og som forelaa trykt i Rigsdagsstidenden. Denne Skrivelse viser fuldstændig Gangen i hele Sagen, den viser, at der var foretaget Forandringer i Planen af Amtmanden o. s. v. Det hedder i Skrivelsen: „hvorhos der under Arbejdets Udførelse efter Begjering af Amtmanden i den oprindelige Plan blev truffet enkelte Ændringer, der ansaas for fornødne, for at Boligen kunde være til Hensigten, og hvorom Amtmanden paa dertil givne Foranledning fra Ministeriets Side nærmere har udtalt sig.“ Altsaa, det, at der var foretaget Forandringer i Planen af Amtmanden, var Noget, der havde foreligget trykt fra forrige Samling for Rigsdagen.

Jeg skal nu gaa over til den anden Sag, som den ærede Ordfører omtalte udførlig, nemlig de Misligheder, der have fundet Sted i Horsens Tugthus. Jeg vil med Hensyn hertil for det første bemærke, at nu foreligger jo Dommen, og den giver tilstrækkelig Oplysning eller i alt Fald den Oplysning, der kan have om, hvad der kan anses for virkelig at være oplyst ved den foreliggende Sag. Jeg vil ikke i Almindelighed beskrive Rigtigheden af det Indtryk, den ærede Ordfører havde, og som han søgte at fremfalde hos Andre igaar, idet jeg nemlig ikke vil bestride, at Bedragerierne i Anstalten have fundet Sted i meget stort Omfang; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det ikke gaar an at benytte Forhørene paa den Maade, at man saaledes uden videre anser, hvad den ene har sagt om den anden, for Noget, der er oplyst, Noget, der staar fast. Det, som saaledes udtales af en Person, der er i Forhør, om en anden, er meget ofte usandt og Noget, som der slet ikke kan bygges paa imod denne anden. Jeg siger ikke dette for i nogen Henseende at bebrejde den ærede Ordfører hans Benyttelse af Forhørene, men jeg vil gjøre den almindelige Bemærkning, at man med Hensyn til saadanne Forhør maa være forsigtig med at bruge dem. Man maa stjelne note mellem alt det Meget, der er kommet frem under saadanne Forhør, alt det Meget, den ene kan sige

om den anden, og paa den anden Side det, der i Virkeligheden er oplyst, disse Ting falde slet ikke sammen. Søvrigt tror jeg ikke, at der ved, at man kommer ind paa en Detail af de enkelte Lovovertrædelser, som foreligge, kan vindes Noget. Derfor dette skulde gennemføres nøiere, vilde det slet ikke kunne ske i en stor Forsamling, det vilde medtage meget for lang Tid, men jeg skal dvæle ved adskillige andre Punkter, som den ærede Ordfører fremdrog, og som jeg antager, han lagde særlig Vægt paa. Først skal jeg da dvæle et Dieblit ved Spørgsmaalet om Udstrækningen af disse omtalte Misligheder og ved den ærede Ordførers Bemærkninger om, hvor længe det kan antages, at de have fundet Sted, hvor langt de gaa tilbage i Tiden. Den ærede Ordfører var af den Formening, at disse Bedragerier og Tyverier i Tugthuset ikke gaa længere tilbage end omtrent til denne Regjerings Overtagelse af Forretningerne i Maret 1875, og det naaet den ærede Ordfører jo selv allerede igaar anførte forskellige Data, som bevisste det Modsatte (Ordføreren: Nei!). So han gjorde. Jeg kan naturligvis ikke tillægge det videre Vægt, at de Misligheder, der laa før 1875, bleve døbt Urdener i Modsetning til Bedrageri og Tyveri, det er Noget, der naturligvis hænger sammen med Formaalet for hans hele Betragtning; men det er slet ikke den egentlige Hovedsag. Jeg har nemlig i Anledning af Spørgsmaalet om, hvor langt Bedragerierne gaa tilbage, indhentet en Erklæring af den Mand, som har ledet Undersøgelserne derovre. Da dette Spørgsmaal er kommet til at spille en Rolle, som jo Ingen fornuftigvis kunde forudsæ, har jeg fundet mig foranlediget til at indhente en Erklæring fra den Undersøgelsesdommer, som har ledet Undersøgelserne derovre, hvoraf jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse nogle Dele. Han meddeler mig da her, at med Hensyn til, at Kommissionsagen angaaende Mislighederne i Horsens Tugthus nærmest omhandler de i de senere Aar der begaaede Tyverier, medens Oplysningerne om tidligere begaaede Misligheder blive sparsommere, jo længere man gaar tilbage i Tiden, skal han tillade sig at oplyse, at dette ikke hidrører fra, at saadanne først ere begyndte i de senere Aar og derefter tiltagne indtil nu, men „lige som Kommissionen er gaaet ud fra, at dens Opgave var nærmest at oplyse den nuværende Tilstand og ramme de Skyldige, som nu findes, hvorved ogsaa Hensynet til Straffelovens § 70 har havt Betydning, saaledes er det en Selvfølge, at under en saa væglende Besættning, som Tugthuset indeholder baade af Janger og Opsyn, blive Banstigelighederne ved